

[Aage Frandsen.]

mer fra regeringens side, og det er derfor vi ønsker at fremsætte forslaget, som vi har gjort det tidligere, for at presse andre synspunkter igennem end dem, der måske var tænkt på fra regeringens side — og det gælder selvfølgelig, uanset om der er tale om en socialdemokratisk regering eller en venstre-regering. Kan vi ikke få vore synspunkter igennem med de forslag, regeringen kommer med, så ønsker vi at bruge folketinget til at presse tingene igennem, samtidig med at vi ved, at man rundt omkring fra arbejdspladserne presser synspunkter igennem af lignende karakter.

Jeg vil godt vende mig til et specielt punkt, nemlig spørgsmålet om at afveje på den ene side forbudsbestemmelser mod på den anden side den fremgangsmåde, som anvendes i øjeblikket, at man gør opmærksom på en række problemer, at man henstiller, at man siger en række ting, som det står i den nuværende lovgivning: hvis det er muligt for virksomheden, så skal man gøre sådan og sådan, hvis ikke det medfører større omkostninger, så skal man gøre sådan og sådan. Selv om vi går bort fra at kriminalisere visse forhold, er der dog samtidig visse handlinger, som vi skærper straffen for. Der har allerede været nævnt spørgsmålet om narkotikaforhandlere. Jeg kan nævne en anden ting, spørgsmålet om trafikikkerhed, hvor vi siger: det er måske lidt betænkeligt at gennemføre nogle forbudsbestemmelser, indføre nogle fartbegrænsninger, men alligevel går vi ind for det, fordi det er nødvendigt, da vi ellers risikerer flere ulykker. Det må også gælde her, at det kan ikke være tilstrækkeligt at bruge de nuværende henstillingsbestemmelser.

Der er en anden ting, som vi også har lovgivet om inden for de senere år, det er spørgsmålet om, hvem der skal bevise, at visse midler, der kommer ud på markedet, er farlige. Vi har lavet en levnedsmiddellovgivning, hvor man netop påbyder, at det er producenten, der skal bevise ufarligheden. Men det, der er tilfældet i arbejderbeskyttelseslovgivningen, er jo i virkeligheden, at det er arbejderne, der efter mange års forløb ved hjælp af ulykker, ved hjælp af dødsfald, skal bevise, at f. eks. en bestemt arbejdsproces er farlig.

Vi har måske det mest grelle eksempel

med anvendelsen af asbest inden for isolering, hvor man på baggrund af en række dødsfald, så vidt jeg husker en 15-20 stykker inden for en 15-årig periode, kunne bevise, at asbestose opstod i denne forbindelse, og at det kunne karakteriseres som en erhvervs sygdom. Så fik man endelig forbuddet. Men det var altså nødvendigt med en række dødsfald. Sådan har vi det ikke inden for levnedsmiddellovgivningen. Man kunne lige så godt inden for arbejderbeskyttelseslovgivningen sige, at det må da være producenten, der skal bevise, at hans vare ikke er farlig. Det er derfor, vi har punkt 6 med i vores forslag.

Man kan også med hensyn til de andre forslag om forbud sige, at vi ønsker simpelt hen forbuddene, for ellers kan vi ikke have nogen som helst sikkerhed for, at reglerne bliver overholdt. Man kunne selvfølgelig håbe på, at arbejdsgiverne var bedre mennesker, at kapitalejerne var bedre mennesker, end de rent faktisk er, men de er nødt til at arbejde ud fra et økonomisk synspunkt, og de er også nødt til at kalkulere med, at det er dyrt at lave sikkerhedsforanstaltninger. Når vi er nødt til at arbejde under de betingelser, så må vi have forbuddene med.

Jeg vil lige til allersidst henvise til et par problemer, som har været fremme i den senere tid, og som netop viser, at behovene er langt alvorligere, end man måske umiddelbart skulle tro. Det drejer sig bl. a. om den undersøgelse, som DASF sammen med de lokale organisationer i Køge har sat i gang, og som vi nu kender resultatet af. Det er igen et eksempel på, at det står langt grellere til, end man måske umiddelbart tror. Derfor er det nødvendigt, at man sætter forbud ind i stedet for, som tilfældet er i dag, at nøjes med en række venlige henstillinger.

Det er selvfølgelig beklageligt, at man som ordfører for forslagsstillerne må konstatere, at det, man kan uddrage af ordførernes indlæg, er en velvilje, men når det drejer sig om konkrete ting, så henviser man til, at nu vil man afvente regeringens udspil. Det var også det, vi fik at vide, da vi fremsatte vore tanker for første gang, nemlig for snart to år siden. Da ville man også afvente. Det vil man altså gøre igen. Vi håber, at nogle af de synspunkter, vi